

PO TAURAGNŲ DANGUM

TAURAGNŲ KRAŠTO BENDRUOMENĖS LAIKRAŠTIS

2011 SPALIS NR. 30

Išminčius asilas (pasakojimas ir piešinys iš interneto)

Kartą vieniems ūkininkams įkrito į šulinį asilas. Kol ūkininkas galvojo, ką daryti, gyvūnas leido liūdnus garsus, prašėsi ištraukiamas. Galiausiai ūkininkas apsisprendė. Jis paskaičiavo, kad ištraukimas kainuotų gana brangiai, o asilas jau senas, jis nebėra labai reikalingas žemės ūkio darbams, todėl neapsimoka jo iškelti ir pakvietė visus savo kaimynus užkasti šulinį. Jie visi pradėjo dirbti. Asilas suprato, ką žmonės sugalvojo daryti ir pradėjo garsiai rėkti. Bet po kiek laiko visų nuostabai jis nusiramino. Po kelių žemės kastuvų ūkininkas nusprendė patikrinti, kaip jis ten, gal jau nebegyvas... Ūkininką labai nustebino tai, ką jis pamatė. Kai žemė krito asilui ant nugaros, jis stengėsi ją nusipurtyti, suminti ir vis atsistoti ant viršaus. Nors ūkininkas su kaimynais ir toliau vertė žemę į šulinį, kiekvieną kartą gyvūnas ją nusipurtydavo, sumindavo ir vis iškopdavo į viršų. Labai greitai visi buvo nustebinti, kai asilas šoktelėjo virš šulinio krašto ir dar kartą nusipurtes nubėgo tolyn.

Kiekviena iškilusi ir įveikta problema – tai galimybė tapti stipresniu. Juk ir gilioje duobėje galima išvysti mėlyno dangaus lopinėlių. Bet reikia pakelti akis.

Ši istorija skiriama šiandien Mokytojams.

Spalio mėnesio jubiliejai Sveikiname!

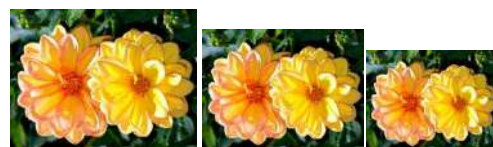
50 - metų švenčia **Antanas Leontjevas** iš Tauragnų;
60 metų sukanka **Algirdui Musteikiui** iš Kalvių ir **Petrui Simunciui** iš Žebriškių k.;
70 - **Danutei Leokadijai Bartkevičienei** iš Sėlės ir **Aldonai Meidutei** iš Šimkūnų;
75 – eri sukanka tauragniškiams **Vladui Atkočiui** ir **Irenai Genovaitei Gineitienei** bei **Onai Šerienei** iš Šeimaties;
80 - metų švenčia **Stasė Mikulėnienė** iš Vilkablauzdės, **Janina Ruzgaitė** iš Rukšėnų;
85 – erių metų sulaukė tauragniškiei **Vaclovas Kriugiškis** ir **Valė Vaškelytė** bei **Ona Šaltenienė** iš Rukšėnų kaimo.

KVIEČIAME

Spalio 22 d. 18 val. - romantinės muzikos festivalis „Po Tauragnų dangum“. Dalyvaus kolektyvai iš Vyžuonų, Švenčionėlių, Panevėžio ir Rokiškio rajonų. Dainuos, žinoma, ir savi, tauragniškiei.

Spalio 5 – tarptautinė Mokytojų diena.

*Laikas nebėga –
laikas pabėga
Iš mūsų minčių,
iš jausmų, iš namų.
Laikas klapuoja
per purvą ir sniegą
Ir švaistosi žirgu širmu.
Laiko bėgsmo,
žmogau, nejauti... (M.Stundžia)*

Lapkričio 11 d. 18 val. – ataskaitinis bendruomenės susirinkimas. Kviečiame visus. Programa dar bus patikslinta. Tą pačią dieną vyks ir seniūnaičio rinkimai. Sekite skelbimus.

Valda Žebelienė

IR AŠ TEN BUVAU...

Visą rugsėjį iki 24 dienos ruošėmės Utenos 750 metų jubiliejui. Kaip ir kasmet per Utenos šventę turėjom atstovauti savo seniūnijai. Sukom galvas, kuo vaišinti Tauragnų kiemelio svečius, kuo turgelyje prekiauti, kaip linksminti ir patiems linksmintis. Turėjom daug rūpesčių ir nepamatėm, kaip išaušo rugsėjo 24-oji.

Seniūnijų kaimiškasis turgus turėjo prasidėti tik nuo penkioliktos valandos, bet jau 11 valandą, susikrovę daiktus, maistą ir visą atributiką į dvi mašinas ir priekabą, išdardėjom į Uteną. Seniūnas turėjo dar kartą grįžti į Tauragnus ir paimti likusius tris milžiniškus moliūgus, kuriuos užaugino šeimatiškė Jolanta Vapsvienė. Mes, likusieji prie Dauniškio ežero: Loreta, Antanas, Ramūnas, Vaidas, Valdas ir aš, puolėme įrenginėti Tauragnų kiemelį. Kadangi jau ne pirmi metai darom šiuos darbus, jie vyko sklandžiai ir sutartinai. Statėm pavėsinę, sutvirtinom vartus, tvėrėm tvorą, ruošėme turgeliui vietą, statėme stendą su tauragniškių išleistomis knygelėmis ir nuotraukomis iš įvairių renginių. Pastatėme ir puikų gėlių kilimą, kurį penktadienį Loreta Juškėnienė ir Gražina Grašienė darė net keturias valandas (Jį ir matote **nuotraukoje**).

Buvo panaudoti įvairių spalvų našlaičių žiedai. Tas gėlių kilimas simbolizavo mūsų Tauragnus: ežerus, kalvas ir patį miestelį. Jis traukė praeivių akis. Ne vienas sustojo juo pasigrožėti. Didžiulio dėmesio susilaukė ir gražuoliai moliūgai. Nors ir kituose kiemeliuose puikavosi šios daržovės, bet mūsų šaliai nė kiek jiems nenusileido. Daugelis praeivių aikčiojo ir juos fotografavo.

Kai į kiemelį atvažiavo Tauragnų saviveiklininkės, mudvi su Loreta išsprukom į Aušros gatvę pasižiūrėti teatralizuotų atrakcijų. Nuo kavinės „Elfas“ iki Basanavičiaus gatvės vyko gatvės mimų miniatiūros. Klaipėdos Pilies teatras rodė gatvės

spektaklį „Versalio sodai“. Stebėjomės Šiaulių kojūkininkais, kurie ne tik vaikščiojo, bet sugebėjo ir šokti. Buvo atvažiavęs Panevėžio lėlių vežimo teatras. Pasirodė Utenos kultūros centro vaikų „Zuikis Puikis“ ir „Žaliaduonių“ mėgėjų teatrai. Vyko įvairaus žanro, stiliaus, temperamento ir aistros šokiai po atviru dangumi „Šoka visa Utena“. Nemažą būrį praeivių sudomino spalvingas autobusiukas, iš kurio sklido Pupų Dėdės balsas, pasakojantis apie keliones. Gaila, kad mes negalėjome visko dorai apžiūrėti, kadangi 15 valandą turėjome grįžti į Tauragnų kiemelį ir priiminėti svečius. Ramūnas Tumėnas jau virė bulvienę su grybais ir konservais. Jūratė Šinkūnienė vaišino užsukusius svečius. Mes, visas pulkas saviveiklininkių, vos spėjom tepti sumuštinis. Prie kiemelio vartų grojo Eleonora ir Albertas Udros. Turgelyje Aldona Kirkienė ir Janina Lazauskienė prekiaavo sūriais, varške ir sviestu. Tautodailininkė Danutė Bartkevičienė atsivežė savo nuostabiuosius nėrinius. Justė Šuminaitė žiemą laisvalaikiu gamino įvairius auskarus, kuriuos ir atsivežė į turgelį. Pirkėjos labai domėjosi jos papuošalais ir nemažai nupirko. Tauragniškė Janė Šinkūnienė padarė labai dailius žydinčius medelius vazonuose. Aldona ir Janina pardavė visus pieno produktus. Nežinau, kaip sekėsi Danutei ir Janytei, nes nebuvo laiko dairytis, reikėjo sumuštinis ruošti. Labai daug svečių turėjom pavaišinti. Negalėjom, kaip kituose kiemeliuose, daug dainuoti ir groti. Net mūsų šeimyninis duetas anksti kiemelį paliko. Padarėm didžiulę klaidą, kad neatsivežėm gaspadinių, kurios būtų rūpinęsi maistu, o saviveiklininkės būtų tik dainavusios ir galėjusios apsilankyti kituose kiemeliuose, nors trumpai pasiklausyti koncertų prie Dauniškio ežero ir Kultūros centro. Kodėl mes, saviveiklininkės, kiekvienį metą esam „vergės“? Negi negalim būti

„baltas žmonėmis“? Seniūnija nemaža, bet visą laiką tie patys žmonės turi jai atstovauti. Reikia keisti nusistovėjusią tvarką ir jau nuo dabar pradėti ruošti kitai Utenos miesto šventei. Juk turim tikrai gabių žmonių, išmoningų šeiminkų, gerų ūkininkų, kurie galėtų parduoti savo darbelius, pyragus ar kitokius gardumynus, savo išaugintas daržoves ar gyvūnėlius. O gal kitais metais nebereikės? Gal šventė vyks tik po penkerių metų?

19 valandą baigėsi seniūnijų kaimiškasis turgus. Susikrovę daiktus į mašinas, vyrai grįžo į Tauragnus. Beveik visos saviveiklininkės likome Utenoje. Norėjosi gerai apsidaityti, pamatyti, ką parduoda prekybininkai, kas koncertuoja prie Kultūros centro. Užsukau į Blusturgį, kur prekiaavo sendaikčiais. Buvo įdomu apžiūrėti senienas. Akį traukė laku blizgantis mediniais ratais automobilis, pagamintas 1930 metais JAV, nuvažiavęs 25 000 mylių ir vis dar važiuojantis. Sudomino ir senoviniai gramfonai. Ilgokai apžiūrėjau įvairių šalių ir laikų kareiviškas uniformas, kepures, šalms. Buvom nuėję į atrakcionų parką, kuris suteikė didžiulį džiaugsmą vaikams ir jaunimui.

Pasibaigus koncertams prie Kultūros centro, visi žiūrovai grįžome prie Dauniškio ežero esančios scenos. Atėjo ilgai lauktas momentas. Ežere ištryško nepaprasto grožio fontanas, kuris, skambant muzikai, keitė spalvas ir formas. Dangų papuošė fejerverkai. Keliolika minučių tęsėsi nuostabus, nepakartojamas vaizdas.

Šventė, skirta Utenos miesto 750 metų jubiliejui, baigėsi. Ir aš ten buvau, alų midų gėriau, per barzdą varvėjo, burnoj neturėjau. Tą, ką mačiau, Jums apsakiau...

Ramūnas su Vilma verda košę.

Kiemelį aplankė ir seniūnas, tik šikart kaip „Žaliaduonių“ teatro artistas.

Tauragnų turgelis

Paskubėkite pamatyti! Naujasis muzikinis šviečiantis fontanas, atidarytas per Utenos miesto 750 metų jubiliejų, veikia kasdien nuo 20 iki 21 val. Fontaną planuojama išjungti spalio 21 d., vėl galėsime juo grožėtis tik gegužės mėnesį. Jei dar nematėte nuostabaus reginio, paskubėkite!

O čia Jolantos Vapsvienės išauginti moliūgai milžinai. Pats storiausias sveria beveik 60 kg., vidurinysis - 50, o „mažylis“ – beveik 30 kg. Vienas jaunuolis Utenos šventėje patį storiausią bandė pakelti, norėdamas įsitikinti, ar tikras, tačiau pakelti jam nepavyko... Mes trise vos užkėlėme ant svarstyklių...

Apie renginius trumpai

(apžvelgė Danguolė Grabauskienė)

Rugsėjo viduryje Kultūros centre vyko poezijos ir muzikos vakaras „Ir vėl klevų laužai liepsnoja“. Kūrybą skaitė Ligita Balčiūnienė, Jonas Belopetravičius, Regina Rusakevičienė,

Ligita Balčiūnienė

Ruduo

Ruduo nuplovė lietumi žemele,
Kartu ir vasaros gėlių žiedus,
O rudeninis miškas merkia mums
akele,
Viliodamas, kad apsilankytų ten
žmogus.

Pagelto lapai, užmigo žiogas
Ir paukščiai lekia į šiltus kraštus,
Begėdė saulė tik kartais rodos,
Ją migdo rudens dangus niūrus.

Tik mes nebūkim, žmonės,
niūrūs!
Juk tiek aplinkui daug gražių
spalvų,
Ir neskubėkim slėptis savo
mūruos,
Ruduo – gėrybių metas ir svajų!

Vygantas Varneckas

Mielos damos ir senjorai!
Mes dienų jau neskaiciuojam.
Metai nunešė dienas,
Gal skaudžias, gal malonias...

Rytmečiais akis pramerkę
matom,
Saulės spindulį neretą...
Džiaugiamės vaiskiu dangum,
Ir gaivinančiu lietu.

Kuo dar galim pasidžiaugti?
Čiulbame tarytum paukščiai,
Vėl suskridę šiam būry,
Savo meile dideli.

Alma Vijeikytė

Esu žuvelė,
tyliai nardanti,
nejaučianti pavojaus,
kvaile ir naivi,
neryški, nepavojinga,
esu žuvelė,
tik maža žuvelė,
kurią apglėbia tuntai
įvairiaspalvių gražuolių,
riebių ir paklausių
tunų būriai,
esu tik žuvelė,
tyliai karpanti pelekais.

Renkuosi žodžius
kaip saldėsius,
kaip akmenis kartais,

Tamara Vanagaitė, Vygantas Varneckas, Alma Vijeikytė, Valda Žebelienė. (Jūs ir matote **nuotraukoje**). Skambėjo moterų ansamblio atliekamos dainos pagal Jono Belopetravičiaus, Aldonos Kirkienės, Valdos Žebelienės žodžius, muziką sukūrė Vilma Valienė. Vygantas Varneckas pristatė savo kompaktinę plokštelę ir padainavo romansų.

Spausdiname keletą kūrinių. Plačiau pristatome tauragniškęs **Almos Vijeikytės** kūrybą, kadangi ji mūsų laikraštyje svečiuojasi pirmą kartą. Alma dirba Švietimo ir mokslo ministerijos Komunikacijos skyriuje vyresniąja specialiste.

retai, labai retai –
kaip deimantus,
o dar rečiau,
beveik niekad
gyvybe plazdančius.

Imu dieną į delnus
lyg spalvašonį obuolį,
šildausi, įkvepiu
sodraus ir svaiginančio kvapo,
gėriuosi.
Dieve, tik mano vienos
pripėduota diena,
migla, vien tik migla,
Šventieji sustoja
aplinkui ir tyli.

Suimi mano
veidą į delnus,
bijau slapčia,
kad tai blogas ženklas,
mano sąmonė
nepasitiki dievais
visokiais, jų kaukėm,
esu tik iš
grubaus pirmųkščio
molio,
bet mano širdis
suspurda iš
džiaugsmo.
Sušyly.

Nuotraukoje: Tauragnų mokytojai (iš dešinės): Roma Kovalskienė, Aldona Tartilienė, Aldona Budreikienė, Birutė Slapšienė, Leonas Marčiulionis, Vija Budvytienė, Janina Augulytė, Apoloniya Marčiulionienė, Bronius Slapšys, Bronė Juknevičienė, Valerija Danauskienė, Jonas Belopetravičius, Jonas Rukšėnas, Tamara Vanagaitė, Petras Kazickas, Romas Palskis, Joana Taleikienė, Bronė Žvirblienė, Stasė Šinkūnienė ir Albina Kazickienė.

Spalio 5 d. šventiškai nusiteikę mokytojai rinkosi į kultūros centrą. Susirinko jų tikrai nemažai – dvidešimt penki. Sveikinimo žodį Tarptautinės Mokytojų dienos proga tarė seniūnas Alvydas Danauskas. Tauragnų mokyklos pradinukai deklamavo pačius gražiausius posmus. Skambėjo vaikų ir moterų ansamblio atliekamos dainos. Valda Žebelienė ir Gintarė Kunickaitė suvaidino prasmingą pasakojimą iš italų rašytojo ir kunigo Bruno Ferrero

Mano pirmoji mokytoja

Bronė Juknevičienė

Kažkas yra pasakęs, kad nėra žmogaus, kuris nebūtų turėjęs mokytojo. Ir labai

pasisekė tiems, kurie turėjo gerus mokytojus. Tik tą gerumą kartais sugebam įvertinti praėjus daugeliui metų – kai jau patys turim savo vaikų, kai išgyvenom sėkmes ar nesėkmes.

Mokytojo dienos artėjant paprasčiau keletą tauragniškių, jau seniai baigusių mokyklą, prisiminti savo pirmąsias mokytojas. Tai, ką papasakojo, užrašiau.

kūrybos – „Mokytoja ir Tedis“.

Antroje šventės dalyje bibliotekos vedėja Nijolė Šuminienė pristatė Reginos Guntulytės – Rutkauskienės knygas „Pavėlavęs laiškas“ ir „Pora vienam vakarui“. Žurnalistė Regina Stundienė ir knygų autorė pasidalino su žiūrovais mintimis apie kūrybą, atsakė į klausimus. Ištraukas iš knygų skaitė Ligita Balčiūnienė ir Aldona Kirkienė. Akomponavo Vilma Valienė. Renginio režisierė – Loreta Juškėnienė.

Jaukus vakaras tęsėsi prie arbatos puodelio.

Jolanta Linkienė (Grigaliūnaitė). Kai buvo atidaromas naujas mokyklos pastatas (triauškštis), buvau įpareigota laikyti kažkokį plakatą. Mokykla man atrodė kaip tikri rūmai. Labai didžiavausi, kad dalyvauju šventėje. Buvo šaltoka, o aš plonai apsirengusi. Mat visada visur skubėdavau, todėl iš namų dažnai išbėgdavau „pusnuogė“. Laikau plakatą suspaudusi savo mažytėmis rankytėmis, nepaleidžiu. O vėjas šaltas... Ir tada mokytoja nusimovė savo pirštinaites, prisimenu, juodas, labai švelnias, pirštuotas, ir man užmovė ant sušalusios rankyčių. Tos pirštinaitės sušildė ne tik rankas, bet ir širdį. Stovėjau, bijodama net pajudėti... Atrodo, net dabar jaučiu jų švelnumą. Mokytoja gal net nepagalvojo, ką man tai reiškė. Ji mums ir kepures uždėdavo, ir aprengdavo, bet šitos pirštinaitės... Tai buvo įvykis, kurį prisimenu ir šiandien. Taip buvo per šventę. O kasdienybė... nežinau, iš kur mokytoja gaudavo tokius kartonėlius su ornamentais, labai spalvingus. Mes juos karpydavom, dėliodavom iš pradžių paprastesnius, vėliau sudėtingesnius ornamentus. Atrodo,

žaisdavom, bet mokytoja taip mus mokė kantrybės, susikaupimo. Šitų pamokų mes labai laukdavom.

Kokią mačiau vaikystėj savo mokytoją, tokią matau ir dabar. Matyt, išliko labai stiprus ryšys. Mano akys, mano meilė ir pagarba mato ją visada jauną. Ačiū Jums už pirštinaites, mokytoja Brone Žvirbliene.

Janė Šinkūnienė (Grinkevičiūtė). Mūsų, pirmokų, buvo "net" penki, todėl mokėmės jungtinėje klasėje su vyresniais. Man patiko, o ir mokytoja kuo puikiausiai su mumis susitvarkė. Nedidelio ūgio, nuoširdi, visada pasitempusi ir su nuolatine šypsena veide – tokia buvo mano pirmoji mokytoja. Aš džiaugiuosi, kad mane mokė Danutė Šarkienė.

Nuotraukoje: mokytoja su pirmokais (1988-09-01)

Dijana Gasiūnienė (Gimbutytė). Gera ir nepamenu tos pirmos rugsėjo pirmosios, tik žinau, kad jos labai laukiau. Jau žinojau, kad pirmoji mokytoja bus Aldona Bikuvienė. Vyresni draugai ir brolis sakė, kad turėsim labai gerą mokytoją. Ir iš tikrųjų ji buvo nuostabi. Ir ne tik kaip mokytoja, bet ir kaip žmogus. Nepamenu jos piktos ar nepatenkintos. Ji buvo nuoširdi, gera, paprasta. Mes su Adelita pas ją ateidavom ir po pamokų, kur mus mielai priimdavo. O pavasarį, kai pražysdavo žibutės, mes jų visada jai priskindavom.

Aš tikrai niekada nepamiršiu savo pirmosios mokytojos. Ir dabar prieš akis guli jos dovanota knyga mokyklos baigimo proga ir ten parašyti linkėjimai. Tariau didelį ir nuoširdų ačiū už tuos linkėjimus, ir už tai, kad buvote mano pirmoji mokytoja, kuri parodė kelią į gyvenimą. Labai Jums AČIŪ.

Valda Žebelienė (Kunickaitė). Mano pirmoji mokytoja... Vos tik apie ją pagalvoju, sugrįžta gražūs ir šilti prisiminimai. Visada mintimis grįžtu į tokią tolimą vaikystę, kai prieš 46 metus pravėriau Gaidelių pradinės mokyklos duris. 1965 metų rugsėjo 1-ąją 8 vaikiukai iš Gaidelių ir aplinkinių kaimų tapome pirmokais. Mus šiltai sutiko ir po „savo sparnu“ priglobė mokytoja Brone Rastenienė. Buvo jungtinė pirmokų ir trečiokų klasė. Antrokus ir ketvirtokus mokė mokytojas Balys Rastenis. Jis buvo tinginių ir neklaužadų siaubas, o mokytoja

Rastenienė buvo jautri ir švelni, bet kartu ir reikli, griežta. Viskas priklausė nuo to, kaip mokinukas mokėsi. Man pačiai neteko patirti jos griežtumo, neteko sėdėti po pamokų. Gera prisimenu tokį atsitikimą. Vieną šaltą žiemos dieną po pamokų niekur negalėjau rasti pirštinių. Mokytoja davė savąsias, kad nenušalčiau rankų. Pirštinių niekur nebuvo dingusios. Tik aš, žiopiukė, užuot įsikišusi jas į paltuko kišenę, įsidėjau į storą megztą kepurę su bumbulu. Kepurė buvo tokia stora, jog net nesimatė, kad joje yra kumštinės pirštinės. Tik namuose, kai nusiėmiau kepurę, jos iškrito ant žemės. Namiškiams buvo daug juoko, o man – baisi gėda. Kitą sykį mokykloje susirgau. Mokytoja nusivedė į mokytojų kambarį, paguldė ant sofos, apklostė, atnešė karštos sriubos, davė vaistukų. Aš net užmigau, o tuo metu mokytoja pasiuntė vieną berniuką pas mano giminaitį, kad tas atvažiuotų su arkliu ir parvežtų mane namo. Buvo žiema, daug sniego, o aš gyvenau nuo mokyklos už 3 kilometrų ir tikrai būčiau neturėjusi jėgų paršliuozti namo su slidėmis. Labai gerai prisimenu naujametės šventės prie eglutės. Ilgai repetuodavom ir tėvai pamatydavo ilgą gerą programą. Mes šokdavom, dainuodavom, vaidindavom. Po programos mažojo, antroko ir ketvirtoko, klasėj tėvai paruošdavo sudėtingas vaišes. Mes, mokinukai, truputį užkandę, lėkdavom į didžiąją klasę, kur žaisdavom įvairius žaidimus, spėdavom mįsles. Būdavo labai linksma ir smagu. Tėvai irgi smagiai leisdavo laiką, skambėdavo dainos, nes mokytojai buvo geri dainininkai. Kai jau buvau trečiokė, mokytoja Rastenienė viena mokė visas keturias klases, kadangi mokykloje buvo tik 21 mokinys. Pirmokai ir antrokai ateidavo į mokyklą nuo 11 valandos. Mokytoja sugebėjo suvaldyti ir išmokyti tokį pulką skirtingų klasių mokinių. Sakysit, kaip aš visa tai atsimenu?! Ogi laimingo atsitiktinumo dėka turiu Gaidelių pradinės mokyklos 1967/1968 m.m. žurnalą. Tai didžiausia mano mokyklinių metų relikvija.

Mokykliniai metai nutolo. Užaugo mano vaikai. Jų

pirmąsias mokytojas visada lygindavau su savo mokytoja. Tariu didelį ačiū dukros Jovitos pirmajai mokytojai Vijolei Būdvytienei ir sūnaus Audriaus mokytojai Aldonai Tartilienei. Jos rado kelią į mano vaikų širdis, pažadino norą mokytis. O savo pirmajai mokytojai nebegaliu pasakyti padėkos žodžio. Jau 12 metų ji ilsisi Tauragnų kapų kalnelyje. Galiu ištarti tik maldos žodį ir uždegti žvakelę.

Inga Šinkūnienė (Lapienytė). 1982 m. vasaros pradžioje į mūsų namus atėjo pagyvenusi moteris. (Tada man taip atrodė). Ji mane kalbino, glostė ir padavė du sąsiuvinius, kuriuos liepė per vasarą prirašyti. O aš galvojau, kam man tie išrašymai reikalingi.

----- INFORMUOJAME

2011 m. rugsėjo 22 d. Utenos muzikos mokykloje vyko iškilminga Utenos kraštui nusipelnusių žmonių apdovanojimo ceremonija. Utenos rajono savivaldybės meras Alvydas Katinas Utenos rajono savivaldybės simboliu (atminimo ženklu) „Utenai – 750“ apdovanojo asmenis už Utenos miesto ir rajono vardo garsinimą Lietuvoje ir jos ribų, sąžiningą ilgametę profesinę ir visuomeninę veiklą, reikšmingus laimėjimus moksle, kultūroje, sporte ir kitose srityse.

Tarp apdovanotųjų yra ir tauragniškiečiai **Arvydas Paleckis** ir **Vygantas Varneckas**.

Nuotraukoje: meras Alvydas Katinas atminimo ženkla įteikia Arvydui Paleckiui. (nuotrauka ir informacija iš interneto)

Su „Žolinčių akademijos“ vadove **Danute Kunčiene** susitarta dėl Vyšnių sodelio Eugenijai Šimkūnaitėi. Vyšnių sodui seniūnas Alvydas Danauskas

Dar vėliau ji man atnešė eilėraščių ir liepė išmokti. Iš to eilėraščio aš teprisimenu „...kiškiai, lėlės, dar palaukit, nes šiandieną aš skubu į mokyklą takeliu...“. Tai buvo mano pirmoji mokytoja Valerija Danauskienė, taip ji mane ruošė mokyklai ir rugsėjo pirmosios šventei. Mokytoja atrodė griežta, reikli, kartais ir pikta. Šiandien aš suprantu, kad man buvo tiesiog baugu iš namų patekus į kitą aplinką. Būta ir linksmy, ir liūdnų, nesmagių nutikimų, bet kam dabar juos prisiminti.

Džiaugiuosi, kad šiandien galiu gražiai bendrauti su savo pirmąja mokytoja. Kartais tenka jai pagelbėti, ką nors susiūti. O smagiausia, kad manęs, ką tik baigusios studijas ir pramokusios siūti, ji paprašė pasiūti paltą. Kaip aš džiaugiuosi!

Vilma Valienė (Vaišnoraitė). Mano vaikystės atsiminimuose iškyla visada šviesus pirmosios mokytojos Valerijos Danauskienės paveikslas. Su šia mokytoja praleisti metai mano gyvenime paliko labai šiltą pėdsaką, todėl esu jai dėkinga. Ji – pirmoji mokytoja – mano atsiminimuose gyvena kaip pirmoji raidė, kurią išmokstame, kaip didžioji A. Linkiu jai stiprios sveikatos.

parinko vietą prie buvusios senosios bažnyčios, kur šalia buvo Šimkūnų vaistinė. (**Nuotrauka** iš interneto)

Kaip informavo seniūnas, rudenį sodeliui bus paruoštas sklypas, o vyšnaites „Žolinčių akademijos“ nariai atveš ir pasodins pavasarį.

„Auga vyšnia sode, kur ją žmogus atsigabeno, gražiais žiedais žydi, gražias uogas sirpina ir, kai reikia, vaduoja...“
(E.Šimkūnaitė)

TRUMPAI

Pasibaigė projekto „Bibliotekos pažangai“ organizuojamas konkursas „Skaitmeniniai bendruomenių pasakojimai“. Tauragniškų komanda sukūrė filmuką apie mūsų įžymiąją kraštiečių Eugeniją Šimkūnaitę. Jį galėsite pamatyti Bendruomenės ataskaitinio susirinkimo metu lapkričio 11 dieną. O kitą savaitę filmuką galėsite pažiūrėti ir internete (www.grazitumano.lt).

Tauragnų teatro „Mokas“ artistai vaidino Sirutėnų kultūros namuose, renginyje, skirtame Pagyvenusių žmonių dienai paminėti. Jie parodė L. Didžiulienės – Žmonos komediją „Paskubėjo“.

TAI ĮDOMU

Tarptautinė migracijos organizacija kartu su Europos migracijos tinklu ir Lietuvos Respublikos Vyriausybė pristatė interneto svetainę „Migracija skaičiais“ (<http://123.emn.lt>), kurioje galima rasti oficialią statistinę informaciją visais migracijos klausimais. Spausdiname keletą faktų iš šios svetainės.

Pastarąjį dešimtmetį iš Lietuvos kasmet išvyko daugiau žmonių nei atvyko. Šalies emigracijos rodikliai tūkstančiui gyventojų yra didžiausi Europos Sąjungoje. Oficialiais duomenimis, 1990-2010 m. dėl emigracijos Lietuva neteko apie 0,6 mln. gyventojų. Dauguma išvykstančiųjų yra jauni išsilavinę darbingo amžiaus žmonės (2010 m. 77 proc. emigrantų buvo 15-44 metų), todėl Lietuvos visuomenė „sensta“ ir vienam dirbančiajam tenka vis didesnis nedirbančiųjų skaičius. Pagrindinės išvykimo šalys išlieka Didžioji Britanija, Airija, Ispanija, Jungtinės Amerikos Valstijos, kuriose jau yra susikūrusios stiprios lietuvių bendruomenės. 2010 m. taip pat išaugo emigracija į Skandinavijos šalis, ypač Norvegiją.

Lietuvoje gyvena apie 30 tūkst. užsieniečių. Jie sudaro 1 proc. visų šalies gyventojų. Tai vienas mažiausių rodiklių visoje Europos Sąjungoje (mažesnis procentas yra tik Bulgarijoje, Lenkijoje, Rumunijoje ir Slovakijoje). Didžioji dalis užsieniečių yra nuolatiniai Lietuvos gyventojai. Jie yra dar nuo Sovietų Sąjungos laikų Lietuvoje gyvenantys rusai, baltarusiai ir ukrainiečiai. Kita dalis užsieniečių į Lietuvą atvyksta laikinai. 2010 m. 48 proc. laikinai į Lietuvą atvykusių užsieniečių gyveno šeimos susijungimo pagrindu, 33 proc. dirbo, 17 proc. užsieniečių – mokėsi. Utenos apskrityje gyvena 4 123 užsieniečiai.

A†A *Seniūnijoje spalio mėn. mirė*

TEKLĖ BABRAUSKIENĖ, Tautiškių k., 93 metų

Užjaučiame artimuosius.

Šiais metais Vėlinių savaitgalis truks keturias dienas – nuo spalio 29 d. iki lapkričio 1 d. arba nuo šeštadienio iki antradienio. Tačiau už šį ilgą poilsį teks atidirbti lapkričio 5 d., nes tarp savaitgalio ir Visų šventųjų dienos įsiterpia viena darbo diena, kuri perkeliama į artimiausią šeštadienį.

Ir nors Vėlinės dar tik artėja, įsiklausykime į tokius prasmingus rašytojo ir poeto **Rimvydo Stankevičiaus** žodžius.

„Jau numirksėjo, nuvarvėjo lipniomis ašaromis Vėlinių žvakutės... Stabtelėjome. Išsiskaičiavome į gyvus ir mirusius, dar sykį (trumpam) suvokėme, kad ne verslas, buitis ar politika valdo pasaulį, dar sykį įsiklausėme į girgždantį besisukantį amžinąjį būties ratą ir turėjome galimybę atsitokėti: „Viešpatie, ką aš darau, kam leidžiu savo laiką, kurio per kiekvienas Vėlines lieka vis mažiau, o jokiose pasaulio biržose jo nenusipirksi...“

Labai gražiai per Vėlines žmonės nuo savo sielų nusirengia prabangias karjeros postų uniformas, išsisegioja titulų blizgučius ir lieka tik žmonėmis, kupiniais mirties baimės ir savo menkumo, nepažinaus pasaulio delne... Tačiau jie patys sau tokie nepatinka. Skuba užpūsti Vėlinių žvakutę savo sąmonėje, skuba grįžti namo, kur maloniai it pižamą vėl apsivelka saugumo jausmą gražinančią saviapgaulę... Jie veik tekini pasileidžia iš kapinių miesto link. Save įtikinėdami, kad skuba, nes labai žvarbu. Iš tiesų tai tik mūsų mintys, kurias pernelyg ilgai nuo savęs slėpėme, laikėme užrakintas, iš tiesų tai tik suvokimas, kad mūsų pergalės ir pralaimėjimai, kuriais esame linkę save įprasminėti, tėra tuštybių mugė, o tikroju pasauliu nenužengėme nė pėdos.

Kuo mažiau esi nuėjęs, tuo baisiau pažvelgti į mirtį, tuo žvarbesniais gūšiais plaka Vėlinių žvakučių pažadintos tiesos...

Nuotraukos Danguolės Grabauskienės, Justinos Šuminaitės, Kristinos Tartilaitės.
Redagavo ir maketavo Danguolė Grabauskienė.
Spausdino Utenos spaustuvė.